

เงาเทียน

บทที่ 1

เด็กสาวผู้นั่งอยู่ตรงหน้ารองสารวัตรสอบสวนหนุ่มผู้นั้น เป็นเด็กสาวที่มีหน้าตาน่าเอ็นดูมิใช่น้อยเลย ปากนิคจมูกหนอย แต่จมูกที่ค่อนข้างเซ็ดร้นนั้นนอกจากจะทำให้ความน่าเอ็นดูคลายลงไป เพราะมันสื่อให้รู้ถึงความดีร้นที่ฝังอยู่ในนิสัยของหล่อน ผมของหล่อนรวบไปเป็นทรงหางม้าไว้ทางเบื้องหลัง แต่ในขณะที่มันออกจะหลุดลุ่ยไม่เป็นระเบียบนัก แต่ทว่าก็ดูเหมาะสมดีกับดวงตาที่แดงช้ำ และจมูกที่แดงกำของหล่อน

“จะให้ผมช่วยอะไรคุณได้บ้างก็บอกมาเถิด”

นายตำรวจกล่าวอย่างอ่อนโยน สายตาของเขามองดูเด็กสาวผู้นั้น เต็มไปด้วยความเวทนา เด็กสาวอายุเพียงสิบแปดปี กำลังเรียนอยู่ในชั้นอาชีวศึกษาชั้นสูง ไม่มีทั้งบิดาและมารดา มีแต่พี่ชายร่วมสายโลหิตอยู่เพียงคนเดียว ซึ่งบัดนี้หล่อนก็ต้องมาสูญเสียเขาไปเสียอีกอย่างไม่มีวันจะได้คืนมา มันก็ควรแก่ความเวทนาอยู่มิใช่หรือ

เด็กสาวสะอื้นสิ้นศรัทธาแรงๆ กล่าวด้วยเสียงเหมือนจะตัดพ้อว่า “ดิฉันขอความช่วยเหลือจากสารวัตรแล้ว แต่สารวัตรก็ไม่ยอมช่วย”

“ช่วยด้วยการมอบภาพนั้นให้คุณเอาไปลงในหนังสือพิมพ์นะหรือ” นายตำรวจย้อนถาม แล้วก็สั่นหน้า “ไม่ได้หรอก คุณอารียา การทำเช่นนั้นเท่ากับเป็นการทำให้ชื่อเสียงของคนคนหนึ่งเสียไปโดยไม่สมควร คุณก็รู้ดีแล้วว่าอิทธิพลของหนังสือพิมพ์นั้นมีมากเพียงไร”

“ไม่สมควร” เด็กสาวร้องขึ้นด้วยเสียงสูงแหลม ก่อนที่นายตำรวจจะพูดจบประโยค “การที่พี่ชายของดิฉันต้องตายเพราะผู้หญิงคนนี้ สารวัตรยังคิดว่าเขาไม่สมควรที่จะได้รับการตอบแทนอย่างสาสมอีกหรือคะ”

“แต่พี่ชายของคุณฆ่าตัวตายเองนะ คุณอารียา” นายตำรวจท้วงด้วยเสียงเรียบๆ เยือกเย็น แต่ก็ยังไม่ทิ้งความเป็นคนมีอารมณดีตามเคย “หลักฐานทุกอย่างยืนยันเช่นนั้น ไม่มีการผิดพลาดเลย เพราะฉะนั้นผมก็รู้สึกว่าคุณไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องไปดึงคนอื่นคนหนึ่งให้เข้ามาเกี่ยวโยงกับการตายของพี่ชายคุณด้วย”

“แต่เขาเป็นต้นเหตุที่ทำให้พี่ชายของดิฉันฆ่าตัวตาย” หล่อนยังคงยืนยันคำอยู่อย่างเดิม แล้วด้วยความรู้สึกรุนแรงในการที่ต้องสูญเสียพี่ชายคนเดียวไปอย่างน่าสยดสยอง บวกกับความรุนแรงแห่งวัย หล่อนก็กล่าวหาเขาออกมาว่า “เพราะว่าแม่นั้นเขาเป็นคนสวยใช้ใหม่ละคะ สารวัตรจึงได้ป้องกันเขา ไม่ยอมให้รูปนั้นแก่พวกหนังสือพิมพ์ สารวัตรก็เหมือนกับผู้ชายอื่นๆ นั่นแหละ เห็นแก่ความสวยอย่างเดียวเท่านั้น”

“คุณอารียา”

คราวนี้เสียงนั้นแข็งขึ้นนิดหนึ่งเป็นการเตือนสติ เด็กสาวหยุดเงียบไป หล่อนยกผ้าเช็ดหน้าผืนน้อยซึ่งเปียกโชกขึ้นสั่งน้ำมูก หนึ่งไปครู่หนึ่งแล้วจึงบอกว่า

“ดิฉันเสียใจคะ สารวัตร”

“ไม่เป็นไรหรอก” นายตำรวจยิ้ม “คุณยังอายุน้อยอยู่ อารมณก็ย่อมรุนแรงเป็นธรรมดา แต่ผมก็คิดว่าคุณคงจะไม่เอาแต่อารมณเพียงอย่างเดียว ถ้าหากว่าจะได้ฟังเหตุผลจากผมบ้าง”

“เหตุผลที่สารวัตรไม่ยอมให้รูปแผ่นนั้นแก่ใครเลยนะหรือคะ ก็สารวัตรบอกดิฉันแล้ว”

“ถูกแล้ว ผมบอกแล้ว แต่คุณไม่เข้าใจ” นายตำรวจว่า สีหน้ายิ้มเรื่อยๆ ของเขาทำให้เด็กสาวโกรธไม่ลง ทั้งที่อยากจะโกรธ “การที่พี่ชายของคุณฆ่าตัวตายนั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ผู้หญิงคนนั้นจะต้องรับผิดชอบเลย มันเป็นการกระทำที่เนื่องมาจากความอ่อนแอของพี่ชายคุณเอง... เดี่ยว... ออย่าเพิ่ง...” ชายหนุ่มยกมือข้างหนึ่งขึ้นห้าม เมื่อเห็นเด็กสาวขยับปากจะคำน “ขอให้ผมพูดให้จบก่อน เสียใจที่ต้องพูดอย่างนี้ แต่มันก็เป็นความจริง ทำไมกับการที่ผู้หญิงเขาไม่รักเพียงอย่างเดียวจึงจะต้องทำให้ผู้ชายที่มีการศึกษาและฐานะที่ไม่เลวนัก ทั้งยังมีน้องที่จะต้องดูแลอีกทั้งคนอย่างพี่ชายของคุณต้องถึงกับฆ่าตัวตายด้วยแล้ว”

“ก็เพราะว่าแม่ผู้หญิงคนนั้นทำให้พี่ชายของดิฉันหลงรักเสียจนกระทั่งล้มอะไรๆ ทั้งหมดนะสิคะ” เด็กสาวสวนตอบอย่างทันควัน

“แต่มันเป็นความผิดของผู้หญิงคนนั้นหรือครับ ที่พี่ชายของคุณบังเอิญไปหลงรักหล่อนเข้า สมมุติว่าเป็นตัวคุณเอง...”

“โปรดอย่าได้เอาดิฉันไปเปรียบกับผู้หญิงคนนั้นเลยคะ สารวัตร” เด็กสาวขัดขึ้นทันที ปลายผมหางม้าของหล่อนกวัดไกว เมื่อหล่อนสะบัดหน้าอย่างแรง และเซ็ดคางขึ้นอย่างไวตัว “และมันก็ไม่ใช่เป็นการบังเอิญอย่างที่สารวัตรว่า แต่ว่าเป็นการจงใจ เป็นการจงใจได้ยินไหมคะ สารวัตร” หล่อนเน้นเสียง “ผู้หญิงคนนั้นจงใจที่จะยั่วให้พี่ชายของดิฉันหลงรัก เพื่อที่หล่อนจะได้ทำให้เขาผิดหวังและฆ่าตัวตายในที่สุด”

นายตำรวจส่ายหน้าน้อยๆ “ในใจของคุณยังเต็มไปด้วยความเคียดแค้นรุนแรงอยู่มาก ผมคิดว่าเราเก็บเรื่องนี้เอาไว้พูดกันในวันหลังดีกว่า ถ้าคุณยังอยากจะพูดถึงมันอีก”

“สารวัตรตั้งใจจะบอกให้ดิฉันกลับไปเสียที่ใช้ใหม่คะ” เด็กสาวถาม

“ผมจะไปส่ง” นายตำรวจหนุ่มตอบ พร้อมกับลุกขึ้นยืนทันที เขาเอื้อมมือไปหยิบหมวกจากที่แขวน เดินอ้อมโต๊ะไปยังประตูห้อง เอื้อมมือผลักบังตาให้เปิดค้างอยู่ หันมาทางแขกของเขาบอกว่า

“เชิญครับ”

เด็กสาวลุกขึ้นโดยไม่พูดว่าอะไร แต่จากกิริยาที่หล่อนเดินเซิดหน้าผ่านเขาไปนั้น แสดงให้เห็นชัดว่าหล่อนไม่มีความพอใจนัก แต่นายตำรวจก็ยังคงยืนอยู่ในหน้าอย่างอารมณ์ดีเช่นเคย เขาปล่อยบังตากลับเข้าที่เดิม หันไปพูดกับนายสิบเวรว่า “อ้าวจะออกไปข้างนอก” แล้วก็ลงบันไดก้าวยาวๆ ไปจนทันเด็กสาว

“รถของผมอยู่ทางนี้”

เขาเดินไปยังรถเก๋งสองตอนกลางเก๋ากลางใหม่สีดำที่จอดอยู่ข้างตัวตึก เอื้อมมือเปิดประตูรถตอนหน้าคอยที่อยู่ เด็กสาวหยุดยืนอย่างลังเลใจ แล้วจึงเดินเข้ามาก้าวขึ้นนั่งโดยไม่พูดว่าอะไร ชายหนุ่มปิดประตูแล้วจึงเดินอ้อมไปขึ้นนั่งยังที่คนขับ สตาร์ทเครื่องพารถวิ่งออกไปจากบริเวณสถานีตำรวจแห่งนั้น

“จะให้ผมไปส่งที่ไหน”

“เลี้ยวขวาค่ะ” เด็กสาวตอบสั้นๆ มองตรงไปข้างหน้า ชายหนุ่มหัวเราะ บอกว่า

“ถ้าเลี้ยวขวาแล้วตรงไปเรื่อยๆ ละก็ เราเห็นจะต้องขับชนบ๊อมไฟแน่ๆ ผมยังไม่อยากจะต้องสอบสวนแล้วก็ต้องสั่งปรับตัวเองหรือกะมันออกจะแหวกแนวกว่านายตำรวจคนอื่นๆ เขาไปหน่อย”

นั่นแหละ หล่อนถึงได้แจ้งตำบลที่อยู่ของหล่อนแก่เขา ชายหนุ่มบังคับรถให้มุ่งหน้าไปตามทิศทางนั้นครู่ใหญ่ แล้วจึงชำเล็งมองดูคนที่นั่งอยู่ข้างๆ อดยิ้มอย่างขันมิได้เมื่อเห็นอาการเซิดหน้า และเม้มริมฝีปากของหล่อน เมื่อมองดูทางด้านข้างอย่างนี้ ก็ยิ่งเห็นความงอนร้นของจมูกเล็กๆ นั้นชัดขึ้นอีกถนัดใจ แต่มันก็รับกันดีกับริมฝีปากบนที่ค่อนข้างเซิดและคางที่แหลมงอนนั้น

“ตอนนี้คุณต้องหยุดเรียนหรือ” นายตำรวจชวนคุย เด็กสาวนิ่งไปครู่หนึ่ง ทำที่คล้ายจะไม่ตอบ แต่ในที่สุดก็ตอบโดยไม่หันมามองว่า

“ดิฉันหยุดเรียนตั้งแต่วันที่รู้เรื่องนี้ แล้วก็คงจะไม่ได้ไปจนกว่างานศพ...” เสียงของหล่อนผุดไป เมื่อเอ่ยคำนั้น “..จะเสร็จ...”

“จะเผาเลยหรือว่าจะบรรจุเอาไว้ก่อน”

“ยังไม่ทราบเลยคะ ต้องแล้วแต่คุณลุง คุณป้า” เด็กสาวบอก เสียงของหล่อนเริ่มรุนแรงขึ้นอีก เมื่อกล่าวต่อไปว่า “แต่ถ้าท่านถามความเห็นจากดิฉันละก็ ดิฉันจะขอเก็บเอาไว้ก่อน เอาไว้เตือนใจ” หล่อนเน้นเสียงหนัก เมื่อพูดประโยคหลัง ชายหนุ่มหัวเราะหึๆ

“คุณนะหน้าตาน่าเอ็นดูไม่น้อย รู้ไหม” เขาว่า คราวนี้เขาเองเป็นฝ่ายไม่มองดูหล่อน ดวงตาของเขามองตรงไปข้างหน้า มือทำหน้าที่บังคับพวงมาลัยให้รถวิ่งไปเรื่อยๆ ไม่เร่งร้อน แต่กระนั้นจากหางตา เขาก็ยังเห็นว่าหล่อนหันหน้ามามองดูเขาอย่างแปลกใจ

“แต่เครื่องหน้าถึงจะให้สวยอย่างไร มันก็ไม่อาจจะสวยไปได้ ถ้าจิตใจของเราไม่สบาย... อย่างนี้...”

“สารวัตรยังจะให้ใจของดิฉันสบายอีกหรือคะ ในเมื่อพี่ชายคนเดียวเพิ่งจะตายไปหยกๆ แล้วก็ไม่ได้ตายอย่างธรรมดาเสียด้วย”

“คนเราเกิดมาแล้วก็ต้องตายด้วยกันทั้งนั้น” ชายหนุ่มบอก “คุณเป็นพุทธศาสนิกชนหรือเปล่า”

“อ้อ เป็นค่ะ สารวัตรถามทำไม”

“ถ้ายังงั้นคุณก็น่าจะรู้จักวิฆเนศวร กงูแห่งการเวียนว่ายตายเกิดของคนเราได้ดี ทำไมไม่คิดเสียว่าพี่ชายของคุณทำบุญไว้เพียงแค่นี้ เขาจึงต้องจากคุณไปแล้ว”

“แต่เขาไม่ได้จะไปอย่างธรรมดา ดิฉันก็พูดไปกับสารวัตรแล้ว ดิฉันยังไม่ได้สำเร็จอรหันต์นี่คะ จะได้ปลงตกอย่างที่สารวัตรต้องการ”

“แต่การที่จะเฝ้าอาฆาตแค้นไปมันก็ไม่ให้ผลดีแก่คุณเหมือนกัน” นายตำรวจว่า “เชื่อผมเถอะน่า ลืมเรื่องผู้หญิงคนนั้นเสีย แล้วก็ตั้งอกตั้งใจเรียนต่อไปอีกดีกว่า การเรียนเท่านั้นที่จะเป็นแสงสว่างต่ออนาคตของคุณ อย่าไปทำให้มันมืดมัวลงเสียด้วยความพยาบาทอาฆาตแค้นเลย”

เด็กสาวสะบัดหน้ากลับ เซิดปลายคางขึ้นตามเดิม อาการเช่นนั้นทำให้ชายหนุ่มต้องสั่นหน้าอย่างยอมแพ้ เขาขับรถมุ่งไปยังตำบลบ้านของหล่อนเงียบๆ และอีกครู่ใหญ่ต่อมาในขณะที่รถกำลังวิ่งอยู่ในถนนเงียบๆ สายหนึ่ง ซึ่งสองข้างทางเต็มไปด้วยบ้านคน ปราศจากอาคารค้าขาย ก็มีการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วบังเกิดขึ้นแก่เด็กสาว หล่อนเอี้ยวตัวไปข้างๆ ซีมือไปยังซอยหนึ่งที่รถผ่านมา ร้องบอกว่า

“นั่นไงคะ บ้านแม่ฉันเขาอยู่ในซอยนั้นแหละค่ะ สารวัตร”

นายตำรวจชลอรถลงนิดหนึ่งโดยมิได้ตั้งใจ แต่แล้วก็กลับเร่งความเร็วขึ้นอีก บอกว่า “ช่างเถอะ”

“บ้านหลังที่สามทางขวามือ” เด็กสาวบอกต่อไป “พี่ชายดิฉันต้องไปที่นั่นทุกวัน สารวัตรทราบไหมคะ” หลอนหัวเราะด้วยเสียงขมขื่น “ถึงแม้นั้นเขาจะอยู่หรือไม่อยู่ พี่อาร์ักษ์ก็ต้องไปเฝ้าอยู่ที่นั่น ทำตัวยังกับ... ยังกับสุนัขที่เฝ้าคอกเจ้าของที่เขาไม่เอาใจใส่ไยดียั้งนั้นแหละคะ”

ชายหนุ่มมิได้กล่าวส่งเสริมคำพูดของหลอนแต่อย่างหนึ่งอย่างใด เขายังคงขับรถไปอย่างเจียบๆ จนกระทั่งถึงบ้านของหลอน ซึ่งอยู่ในซอยเล็กๆ ไกลออกไปจนเกือบถึงซานเมือง

บ้านที่เด็กสาวพักอาศัยอยู่ เป็นเรือนสองชั้นแบบครึ่งเก่าครึ่งใหม่ บริเวณไม่กว้างขวางนัก ทางขวามือมีกรงไก่หรือกรงนกอย่างใดอย่างหนึ่ง ทิ้งร้างว่างเปล่าอยู่ มีเก้าอี้หินแบบเก่าตั้งทิ้งไว้ตัวหนึ่งที่ไต้ต้นชมพูข้างสนามแคบๆ และค่อนข้างจะรกไปด้วยหญ้า รั้วบ้านเป็นลวดหนามซึ่งบางแห่งก็ชำรุดไปบ้างแล้ว คนที่เดินอยู่ข้างนอกสามารถจะมองเข้าไปเห็นบริเวณภายในได้เกือบทั่ว ชายหนุ่มจอดรถไว้ข้างนอกตรงหน้าประตูไม้ซึ่งมีอายุพอๆ กับตัวบ้าน เอื้อมมือผ่านรั้วเด็กสาวไปเปิดประตูรถให้ พร้อมกับบอกว่า

“ขอโทษ”

เด็กสาวเลื่อนตัวออกจากรถ หลอนกระพุ่มมือไหว้เขา แต่ไม่อ่อนน้อมเท่าที่ควรจะเป็น “ขอบคุณค่ะสารวัตร ที่อุตส่าห์มาส่งดิฉัน”

“สวัสดิ์คุณอารียา หวังว่าเมื่อพบกันอีกครั้งหนึ่ง คุณจะมีหน้าตาแจ่มใสขึ้นกว่านี้ เอ้อ... ถ้าจะมีงานพี่ชายคุณเมื่อไหร่ก็บอกด้วยก็แล้วกัน”

“คะ แล้วดิฉันจะเรียนให้ทราบ” เด็กสาวบอกพร้อมกับปิดประตูรถ แต่หลอนยังมีได้เดินเข้าบ้านไปทันที หลอนกลับใช้มือทั้งสองเกาะขอบประตูไว้ ชะโงกหน้าเข้ามาบอกว่า

“แต่ถ้าสารวัตรคิดว่าดิฉันจะลืมแม่ผู้หญิงคนนั้นได้ละก็ ดิฉันขอ บอกให้สารวัตรทราบว่าถึงอย่างไรดิฉันก็จะไม่ยอมลืมอย่างเด็ดขาด ว่าแม้นั้นเป็นตัวการที่ทำให้พี่ชายของดิฉันต้องฆ่าตัวตาย”

แล้วหลอนก็ปล่อยมือหันกลับเดินฉับๆ เข้าบ้านไป นายตำรวจมองตามหลังไปอย่างอ่อนใจ ถอยรถขับกลับออกมาจากซอยนั้น

มือทำหน้าที่บังคับรถให้แล่นมาเรื่อยๆ ใจก็คิดถึงเรื่องราวที่ตนกำลังประสบอยู่ เขานึกถึงภาพเด็กหนุ่มหน้าตาดีที่นอนแน่นิ่งอยู่บนเตียงในห้องพักแคบๆ เลือดสีแดงฉานชุ่มโชกหมอน และมีมือซึ่งกำปืนแน่น แล้วเขาก็นึกถึงภาพถ่ายของหญิงสาวหน้าแฉล้ม ดวงตาดำขลับเป็นประกายหยาดเยิ้ม นึกถึงกระดาษชิ้นน้อยที่มีลายมือตัวหนักเขียนเอาไว้ว่า... ไม่มีประโยชน์ที่จะหนีไปยังสารทิดใด ในเมื่อเปลวเทียนแห่งชีวิตของฉันทดับสิ้นแล้ว ขอลาก่อน เปลวเทียน ซึ่งไม่เคยเอื้ออาไรให้แสงสว่างต่อชีวิตฉันทเลย... แล้วคำพูดของแม่สาวน้อยเจ้าอารมณ์ก็กลับมาดังกังวานอยู่ในหูอีกครั้งหนึ่ง... เพราะวามานั้นเขาเป็นคนสวยไซ้ใหม่ละคะ สารวัตรจึงได้ป้องกันเขา ไม่ยอมให้รูปกับหนังสือพิมพ์ สารวัตรก็เหมือนกับผู้ชายคนอื่นๆ นั้นแหละ เห็นแก่ความสวยอย่างเดียวเท่านั้น....

อี... อวดดีนั่นนะ แม่สาวน้อย กล้าประมาทคนอย่างนายร้อย ตำรวจเอก ธาดา วิภูตารมณฺ์ ว่าเห็นแก่ความสวยอย่างเดียว อยากู้อยากเห็นนักว่ “แม้นั้น” จะสวยหยาดเยิ้มสักเพียงไหน ถึงได้ทำให้ผู้ชายต้องยิงตัวตายเพราะผิดหวังได้

ความคิดของนายตำรวจหนุ่มหยุดชะงักลงพร้อมกับที่ยานพาหนะของเขาหยุดลงด้วย และด้วยความประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง ชายหนุ่มเพิ่งจะรู้สึกตัวเอาในบัดนั้นเองว่า โดยมีได้ตั้งใจสักนิด เขาได้ขับรถเลี้ยวเข้ามาในซอยนั้น ซอยที่เด็กสาวชี้ให้ดูเมื่อกี้ และทางขวามือของเขาก็คือประตูบ้านหลังหนึ่ง นายตำรวจหันกลับไปมองมาจากต้นซอย แล้วก็เพิ่งประจักษ์แก่ใจในบัดนั้นเองว่า ประตูบ้านที่รถของเขาจอดเทียบอยู่นั้น คือประตูบ้านหลังที่สามนับมาจากปากซอยพอดี

“บ้าพิลึก” เขาหัวเราะกับตัวเอง “นี่ความคิดสามารถจะบังคับร่างกายได้ถึงเพียงนี้เทียวหรือ เพราะยายเด็กนั่นที่เตียวที่มาชี้ซอยให้ดู แถมยังพูดยั่วให้โมโห เราก็เลยคิดวุ่นไปจนลืมหูลืมตาอย่างนี้”

เขาสั่นหน้า เอื้อมมือไปปิดกุญแจเปิดไฟ เตรียมที่จะติดเครื่องพารถออกไป แต่แล้ว มือที่กำลังเอื้อมไปที่ปุ่มสตาร์ท ก็หยุดชะงัก แล้วกลับมาลูบที่คางซึ่งโกนเคราไว้เรียบเกลี้ยงอย่างครุ่นคิด

ความจริงก็เป็นเรื่องน่าประหลาดอยู่มิใช่หรือ ถ้าจะลองคิดไปแล้วก็น่าจะเห็นได้ว่ามันประหลาดนับตั้งแต่เขาได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับความตายของเด็กหนุ่มผู้นั้นเป็นต้นมาทีเดียว ลองคิดดูซิคตินั้น ความจริงมันก็มีใช่เป็นเวรของเขาที่จะอยู่ประจำสถานี แต่แล้วเพื่อนคนที่ต้องอยู่เวรก็มาขอร้องให้เขาอยู่แทน เพราะเกิดมีธุระด่วนที่จะต้องเดินทางไปต่างจังหวัดต่อมา... เด็กผู้หญิงน้องสาวของผู้ตายยังได้มาพูดกระตุ้นความสนใจของเขาเกี่ยวกับแม่ผู้หญิงซึ่งเป็นสาเหตุแห่งการตายของเด็กหนุ่มพี่ชายของหลอนให้ทวีขึ้น และนอกจากนั้น เขายังบังเอิญขับรถผ่านมาทางถนนสายนี้ ทั้งๆ ที่ยังมีเส้นทางอีกหลายทางที่จะไปยังบ้านของเด็กสาวผู้นั้นได้ แล้วเด็กคนนั้นก็ยังอุตส่าห์ชี้บ้านให้รู้อีกเล่า เท่านั้นยังไม่พอ ราวกับว่าโชคชะตาต้องการที่จะชักจูงเขาให้เข้ามาสู่เรื่องราวนี้ให้มากขึ้น ถึงได้ทำให้เขาใจลอยจนถึงกับขับรถพาตัวเองมายังบ้านหลังนี้โดยไม่ได้ตั้งใจ แม้แต่ชนิดเดียว ก็เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเหตุใดเขาจึงต้องทำเพิกเฉยเสียเล่า ถึงแม้ว่าจะนับว่าเป็นการสืบสวนที่ให้ประโยชน์อะไรไม่ได้เลยก็จริง แต่

อย่างน้อยมันก็อาจที่จะให้ความรู้ในเรื่องชีวิตได้บ้าง

ชายหนุ่มมองดูบ้านหลังนั้นอย่างพิจารณา แต่รั้วบ้านที่ก่ออิฐหนา และประตูบ้านไม้ค่อนข้างสูงที่บนนั้น ไม่ทำให้เขาสามารถจะเห็นภาพภายในได้ นอกจากส่วนบนของบ้านสองชั้น ซึ่งทาสีสลบอย่างมีศิลปะ แม่สาวสวยคนนั้นแกลงมีฐานะดีมิใช่เล่น อย่างน้อยๆ ก็คงจะดีพอที่จะไม่ต้องง้อผู้ชายที่กำลังจะมีอนาคตสุกใสต่อไปในภายหน้าอย่างนายอาร์กซ์ ชายหนุ่มผู้คิดสั้นคนนั้นแน่ๆ

เขาเปิดประตูรถก้าวลงไป แต่แล้วดูเหมือนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ จึงได้กลับขึ้นรถอีกครั้งหนึ่ง ถอดเสื้อสีก็ซึ่งประดับดาวออกโยนไปไว้หลังรถ คงเหลือแต่เสื้อเชิ้ตแขนสั้นชั้นใน ซึ่งพวกเขามักจะสวมสำรองเอาไว้เสมอ เมื่อเวลาที่ออกจากสถานีแล้วจะได้ไปไหนต่อไหนได้อย่างสะดวกโดยไม่ต้องกลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าที่บ้านอีกให้เสียเวลา เข็มขัดซึ่งมีหัวเป็นเครื่องหมายของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์นั้นเขาก็ถอดออกด้วยเช่นกัน หลังจากที่เขาตรวจดูตัวเองจนเป็นที่พอใจแล้ว นายร้อยตำรวจเอกธาตา วิภูตารมณ ก็กดปลายนิ้วลงบนปุ่มไฟฟ้าบนเสาข้างประตูใหญ่

คอยอยู่ครู่หนึ่งก็ยังไม่มีการเปิดประตูให้ เขาจึงกดปุ่มนั้นอีกครั้งหนึ่ง ยกนิ้วขึ้น แล้วก็กดลงไปอีกทำดังนี้ติดๆ กันถึงสี่ครั้ง จึงได้ยินเสียงคนเดินมาที่ประตู แล้วประตูบานเล็กก็แง้มออก มีใบหน้าดำๆ หน้าหนึ่งโผล่ออกมา

“มาหาใคร”

สำเนียงที่ถามนั้นแปร่งแบบชาวอีสาน ชายหนุ่มยิ้มยกมือขึ้นผลักบานประตูให้เปิดกว้างออก ก้าวเข้าไปข้างในเสียก่อน แล้วจึงตอบคำถามประโยคนั้นว่า

“ฉันมาหาคุณเปลวเทียน อยู่หรือเปล่าหนู”

เจ้าของหน้าดำๆ และเสียงแปร่งนั้นดูเหมือนจะไม่เข้าใจคำพูดของเขา ดวงตาตื่นๆ อย่างไม่ไว้ใจจ้องมองเขาเขม็ง ถามซ้ำอีกว่า

“คุณมาหาใคร”

“อ้าว ก็บอกแล้วไงว่ามาหาคุณเปลวเทียน” ชายหนุ่มว่า ตามองกวาดไปทั่วบ้านอย่างรวดเร็วและสังเกต จริงอย่างที่เขาคิด บ้านหลังนี้ช่างแตกต่างกับบ้านของเด็กสาวผู้นั้นอย่างลิบลับทีเดียว การตกแต่งสนามหน้าบ้านก็แสดงให้เห็นชัดอยู่แล้ว แม้ว่าทั้งสองบ้านนี้จะมีเนื้อที่ไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันเท่าไรนัก แต่เจ้าสนามที่ค่อนข้างรกด้วยหญ้า และม้าหินสำหรับนั่งเล่นของบ้านโน้น ก็ยิ่งเพิ่มความไม่น่าดูขึ้นอีกตามความรู้สึกของชายหนุ่มเมื่อเขาได้มาเห็นผืนหญ้าที่เรียบราวกับพรม และการวางกอไม้ใบและไม้ดอกของที่นี่ และยิ่งเจ้าเก้าอี้เหล็กตัดโปร่งละเอียดที่ตั้งอยู่กลางสนามซุกนั้นด้วยแล้ว มันเทียบกันไม่ได้เลยกับเจ้าม้าหินตัวนั้น

“ไปบอกคุณเปลวเทียนไป ว่ามีคนมาหา”

“ใครกันคุณเปลวเทียน ไม่รู้จัก” เด็กหญิงผู้นั้นสั่นหน้า “ที่นี่มีแต่คุณกับคุณป้านี่มเท่านั้น”

“เอ๊ะ ไม่มีคุณเปลวเทียน” นายตำรวจร้อง เริ่มรู้สึกผิดหวังไรๆ “มีแต่คุณงั้นนี่ ถ้ายังงั้นก็ไปบอกคุณก็ได้ว่ามีคนมาหา”

เด็กสั่นหน้า “คุณไม่อยู่”

“บ๊ยะ แล้วกัน ถ้างั้นมีใครอยู่มั่งละ” เขาถามแล้วบอกว่า “ใครอยู่ก็ไปบอกคนนั้นออกมาหน่อยก็แล้วกัน”

เด็กมองดูเขาอย่างพินิจ และล้งเลใจอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงบอกว่า “ถ้างั้นรอเดี๋ยว” แล้วก็เดินอ้อมตัวบ้านไปทางข้างหลัง แต่ก็ยังไม่วายเหลียวมาดูอีกครั้งหนึ่งก่อนที่จะกลับไป

ขณะที่ยืนคอยอยู่นั้น ชายหนุ่มก็ใช้เวลาให้หมดไปด้วยการพิจารณาดูตัวบ้าน ซึ่งเป็นบ้านแบบชั้นครึ่งปลูกแบบทันสมัย มีโรงรถรวมอยู่ด้วย ด้านหน้ามีลานหินก่อยื่นออกมา ถัดลึกเข้าไปจากลานหินนั้น ก็คือผนังซึ่งบุด้วยกระจกใสสะอาด มีม่านหนาที่บังกันอยู่ข้างใน และมีบานประตูเปิดออกมาสู่ลานนั้น แต่ในขณะนี้ประตูบานนั้นปิดสนิท ยังไม่ทันที่เขาจะพิจารณาอย่างอื่นต่อไป ก็มีร่างๆ หนึ่ง เดินเลี้ยวมาจากมุมบ้านที่เด็กหญิงเดินหายเข้าไปนั้น

บุคคลผู้นั้นเป็นผู้หญิงที่อยู่ในวัยเกินเขตกลางคนเข้าไปไม่น้อยแล้ว รูปร่างที่ค่อนข้างสมบูรณ์และเสื้อผ้าที่ค่อนข้างสะอาดนั้น แสดงให้รู้ว่าน่าจะเป็นคนสำคัญของบ้านนี้คนหนึ่ง เธอเดินเข้ามาหาเขาด้วยท่าทางที่ไม่สู้สบายใจนัก

“คุณมาหาคุณหนูหรือคะ” เธอถาม ธาดาเห็นเธอมองดูเขาอย่างตรวจจตา

“ครับ ผมมาหาคุณเปลวเทียน” เขาบอก นึกในใจว่า นี่ถ้าเธอบอกว่าที่นี่ไม่มีคุณเปลวเทียนอีกคนหนึ่งละก็ เขาเป็นต้องงุ้มใจแน่ แต่เธอก็มิได้พูดประโยคที่เขาหวังไว้ กลับบอกว่า

“คุณหนูไม่อยู่หรอกคะ”

“อ้าว ไปไหนเสียเล่าครับ”

“ไปเมืองนอกตั้งสามวันมาแล้วคะ”

เป็นคำตอบอย่างชัดเจนและจริงจัง ไม่มีอะไรเคลือบแฝงจากหญิงชราผู้นั้น.....